

Η πρώτη φορά που πήγα στο γήπεδο μόνος, ήταν στις αρχές της δεκαετίας του '70. Στη Λεωφόρο είχα δει τη γενιά του Wembley, στη Νέα Σμύρνη τον συμπαθή Πανιώνιο των διεθνών Στάθη Χάιτα και Γιώργου Δέδε. Αργότερα στα Φιλαδέλφεια την αέρινη Α.Ε.Κ. των Μίμη Παπαϊωάννου, Θωμά Μαύρου & Ντούσκο, στην Τούμπα τον Μεγαλέξανδρο Κούδα και στο Καυτατζόγλειο το μάγο Βάσια.

Τον Νεοτάκη Λουκανίδη όμως, δεν τον πρόλαβα, δεν τον είδα ποτέ αγωνιζόμενο. Καταλάβαινα όμως ότι ανήκε στους παίκτες που σε έκαναν πρώτον να πηγαίνεις στο γήπεδο και δεύτερον να συμπαθήσεις την ομάδα που έπαιζε. Το τριφύλλι εκ προκειμένου, αλλά και την Βασίλισσα δίχως στέμμα, Δόξα Δράμας.

Υπήρχε μια πελώρια μυθολογία που ερχόταν από τους πρεσβύτερους, από εκείνους που είχαν ζήσει την εποχή του και αναφέρονταν στην ποδοσφαιρική του προσωπικότητα αλλά και στην άστατη ζωή του.

Γεννημένος το '37 στο Μεσοχώρι Παρανεστίου Δράμας, με καταγωγή Ποντιακή, ο Λουκανίδης ανήκει στην μεγάλη χωρία των παιδιών που βίωσαν άκρως τραυματικά την Κατοχή. Ο πατέρας του απαχρονίστηκε από τους Βούλγαρους, ο ίδιος αναγκάστηκε να μεγαλώσει σε ορφανοτροφείο, η μητέρα του στην Πρόνοια και όλη η πολυμελής οικογένεια αγωνίστηκε, ώστε να καταφέρει να επιβιώσει.

Αυτό το σπάνιο για τα ελληνικά δεδομένα ποδοσφαιρικό ταλέντο, που ποτέ δεν ξεδιπλώθηκε στο σύνολό του, που γεννήθηκε λάθος εποχή, που μια ζωή σημαδεύτηκε από πελώριες απώλειες, εγκατέλειψε τα εγκόσμια στα 81 του, την προηγούμενη Πέμπτη.

Ακριβώς τρία χρόνια νωρίτερα, Γενάρης του '15 ήταν έτυχε να πέσει στα χέρια μου η αυτοβιογραφία του. Για όσους λοιπόν, επιθυμούν κάτι περισσότερο: [«Εγώ » ο Τάκης Λουκανίδης - Τρίτη 13 Ιανουαρίου 2015](#)